

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstobne ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Kriza v Avstriji, kriza v Ogrski.

Novo leto smo začeli živeti ter ga morda tudi zaključimo v znamenju krize. Vse megleno, vse zamotano! Pod pretvezo krize snuje Avstrija pa tudi Ogrska svoje zakone, kriza vzdržuje parlamentarne veljake v dobro plačanih službah brez posla, kriza zbližuje vedno tesneje vse Slovanom in vladi sovražne stranke, da se nemo-teno posvetujejo, organizujejo ter zahtevajo poročstva za povernstvo v državi. Kriza pa ne škoduje parlamentarcem, saj ti so plačani, če kaj delajo ali ne, pač pa občuti naš obremenjen davkoplačevalec, naš kmetovalec in obrtnik vse grehe te lahkomišljene politikujoče gospode — na svoji mošnji.

Dobro se mora goditi v takem nejasnem stanju odločujočim organom od ministrov do zadnjega Wolfovega agitatorja, sicer bi ne zamotavali štrnje vedno bolj, temveč bi jo presekali ter storili nesrečni krizi konec, naj pa pri tem tudi krvavijo oni, ki imajo nepoklicani svoje prste zraven.

Politika, ki tvori današnjo krizo pri nas in sosedih Mažarih, ne temeljuje toliko v blagru ali škodi državnih interesov ali posameznih narodnosti, nego je izvor osebne mržnje, kljubovanja in škodoželjnosti.

Kaj družega pa vodi nemške obstrukcioniste v avstrijskem parlamentu? Zoper jezikovne naredbe se ne bojujejo več, to so pripoznali; vlade tudi ne mislijo vreči, ker je iz njihove sredine ter jim prijazna. Obnovljenja nagodbe ne bodo zabranili s svojim motenjem, ker jim je baš toliko v korist ali kvar, kakor večini; tudi dobro vedó, da stori to lahko vlada pač brez njih, ker ima § 14. Da ne bodo napravili nikdar iz naravne slovanske večine manjšino ter iz svoje manjšine večino, tega niti Schönereer ne verjame,

ki je sicer tako nedolžen optimist, da še upa gledati za časa pruskega orla v praškem mestnem grbu.

Kaj pa tedaj hočejo doseči s svojim rogoviljenjem? Nič, nego ljubovati avstrijski državni upravi, da ista ne dožene državnih potrebščin, temveč, da se vedno bolj osmeši na zunaj ter tako polagoma zori na znotraj za naklepe avstrijskih sovražnikov in Viljemovih čestilcev. Zmerne in treznomisleče rojake hočejo preveriti, kako trhlo je v državi, da jim ni ničesar koristnega od nje pričakovati, med tem ko ti hinavci sami delovanje z nasiljem ovirajo.

V neizmernem svojem sovraštvu do Slovanov pa hočejo tudi zabraniti, da ne pride nikjer na površje govor o ravnopravnosti, da ne pridejo slovanski zastopniki na merodajnih mestih do besede za državne in svoje narodne interese.

Nepriistranski državnik, ki ne prisega brez pogojno na njihov izdajalski prapor, temveč se kaže vsaj na videz naklonjen vsem narodnostim, dasi se mu menda skrivoma uprav na njihovo piat širi srca, tak dostojanstvenik že ni več po njihovih nazorih na svojem mestu. Proč z njim!

Tako so zapazili pri zunanjem ministru grafu Goluchowskemu, da bi rad bil vsem strankam enakopravičen, dasi baš on povdarja, da „smatra Nemce pri državnem delovanju za temelj obstoja Avstrije.“ Takoj je zapadel nemški nemilosti, in celo pruski listi pozivajo ga ogorčeno, naj brže pusti nevtralnno svoje stališče ter naj sledi stopinjam svojih prednikov, kakor je bil Beust, pa tudi Andrassy in Kalnoky, ki se niso strašili odločno svariti pred slovanskimi poskusi po nezavisnosti.

Take faktorje hoče imeti avstrijsko-nemštvo na višjih mestih, s pomočjo katerih bi dosegli nakrat nazaj vso povernstvo v državi, kjer živijo

v manjšini. In ker tega ne morejo doseči, ker jim vlada z ozirom na slovansko premoč ne upa očito ustreči ter jim poslati ex offo apostole za njihove izdajalske nakane, — zato pa kljubovanje v obliki parlamentne obstrakcije.

Dobrodušni politiki še vedno upajo, da se bo vse to še dalo ozdraviti potom narodnostnega sporazumljenja. S takim sporazumljenjem pa se ne more prej pričeti, dokler ni nagodba dognana, a nagodbe ni moči dognati, ker nemška obstrukcija tega ne dopusti — in tako smo z rešitvijo krize — pri prvotni špili okrogle klobase.

Več stvarne podlage ima ogrska kriza; tam se gre za odstranitev nepriljubljene vlade, za preosnovo sovražnega zistema. V obče pa se mažarski vitezi v izbiri svojih sredstev ne ločijo mnogo od naše obstrukcijske svojati.

Vendar je upati, da pride na Ogrskem prej do srečne rešitve nego pa pri nas. Ogrska opozicija ima vsaj toliko mirne krvi, da si je izbrala posredovalca, kateremu zaupa ter ga tudi sluša. Ta je Koloman Szell, ki bo najbrže v kratkem zasedel Banffyjevo mesto. Kriza se mogoče potem kmalu reši, posredovalni predlogi so že izdelani, in če se sprejmejo, bode Ogrska le znova utrjena napram naši državni polovici, kazala bo lahko na vspehe, katere je izbojevala obstrukcija.

Nemška obstrukcija pa bi pokazala svoj vspeh še le tedaj, ko bi se poveznila na Avstrijo — pruska „pikelhauba“, ker to edino je njih cilj.

Ali je pri nas tako?

Nemški list „N. W. Tgbl.“ priobčil je pred kratkim iz sodniških krogov jako zanimiv članek, čegar prvi del nanašajoč se na sposobnosti sodnika osvetljuje molče in indirektno nenaravne in žalostne razmere med avstrijskimi sodniki in ljudstvom.

LISTEK.

Doma in na tujem.

Poučna povest za narod.

Poljski spisal Felicijan Pintowski.

Poslovenil Podravski.

Zadoščeval mu je za vožnjo na železnici in preživljenje do mesta Hamburga. Tam pa je bilo treba plačati vožnjo na ladiji, če je hotel priti v Ameriko, toda Janko ni imel več denarja, od Jožkovih pa si tudi ni hotel izposoditi. Radi tega bil je primoran skleniti pogodbo z nekim faktorjem, ki se je ukvarjal z lovom takih revežev, obljubujoč jim velik dobiček in dobro službo, ako sklenejo z njim pogodbo. Ko so to učinili, je plačal za nje vožnjo ter jih poslal . . . kam? to bomo v kratkem videli.

Jožek in njegova žena sta se poslovila od Janka ter se takoj drugi dan odpeljala, Janko je pa moral čakati, dokler faktor ni nalovil toliko ljudij, da se je splačalo najeti za nje ladijo. Janko je torej hodil sam po mestu, sredi velike množice različnih ljudij, sredi odmeva čudnih jezikov in zdelo se mu je, da se mu sanja, tako je bil omamljen od vsega, kar ga je obkoljevalo.

Pri morju se je na stotine delavcev neprestano trudilo z nakladanjem blaga na ladije. Vsi so marljivo delali, nobeden ni počival, no beden ni obstal, da bi se razgovarjal ali nasmeljal; vsakdo utrujen, oblit z znojem in marljiv se je bal zgubiti le trenutek časa, kajti vsak trenutek težkega dela prinese mu zaslužek, brez katerega bi mu ne bilo mogoče tu živeti, kjer je mnogo, zelo mnogo ljudij, torej življenje drago in težavno. Lenuhov ni, beračev tudi ne: vsi delajo!

„Oh, pomisli si Janko, kako je tu povsem drugačnejše življenje od našega. Kako primanjkuje tu naše svobode, kjer se more človek počiti in oddahnuti, se razvedriti, si zapeti, obiskati soseda ter spoštovati praznik. . . Tú pa, bodisi po dnevu ali po noči, bodisi v praznik ali delavnik, je neprestano gibanje, neprestano težavno, trudapolno delo, ki človeku komaj dovoli, da se nasiti. Ako je za morjem tako, kakor tukaj, čemu gredo ljudje tjekaj — čemu! Ko bi pri nas tako delali, postal bi vsak bogataš.“

Naposled je napočil dan odhoda. Faktor je nalovil nekoliko desetih revežev, poslal jih na ladijo, dodal jim nekega nadzornika ter jih odpravil v svet v neko obljubljeni deželo, po kateri se baje cedi mleko in med, o kateri pa nihče ni vedel, kje leži, kako izgleda in kaj ga tam čaka.

Na dano znamenje k odhodu je parnik naravnal svoj rilec na odprto morje ter se začel polagoma oddaljevati od mesta. Oni, ki so bili že seznanjeni z morjem, rinili so se proti zadnjem delu ladije, hoteč se še najdalje radovati pogleda na mesto in suho zemljo. Oni pa, ki niso poznali morja, rinili so se naprej proti rilcu ter radovedno zrlji po velikem vodnem prostranstvu, odkrivajočem se polagoma pred njihovimi očmi.

Najbolj spredaj na parniku je stal Janko, oprt z lakti ob ograjo, z očmi vprtimi v daljavo ter pozorno zrl na vse, kar je tu videl novega, le nekoliko je bil otožen, ker marsikaj ni razumil, ker nihče tu ni govoril poljski, a on pa ni znal drugega jezika,

Potovanje po morju ni za potnike tako lahko, kakor bi se utegnilo komu zdeti. Neprestano guganje na ladiji postane človeku v kratkem času neznosno. Ljudje slabejše narave ne morejo prenesti tega guganja in sopare iz slane morske vode, pa se jih loti bolezen, da pogostoma celo umrjejo.

V Ameriko traja vožnja ob lepem vremenu od dvanajst do šestnajst dnij, ker pa je bil Janko od britkosti in vožnje po železnici utrujen in oslavljen, torej se ga je lotila kmalu morska bolezen, ki ga je dan na dan huje mučila ter

Govoreč o sodnikovih sposobnostih, pravi dotični pisatelj — gotovo iz izkušnje — da mora sodnik biti v vedni dotiki z ljudstvom, katero je v sodnijskih stvareh njemu podrejeno; poznati mora dobro potrebe, prednosti, napake in posebnosti značaja dotičnega prebivalstva, ker sicer ne more prav o njem soditi, kakor ne more n. pr. vojaški poveljnik dobro in sigurno zapovedovati svojim vojakom, ako ne pozna do dobra njih dobrih in slabih strani.

In čegava dolžnost je skrbeti, da pridejo med ljudstvo res sposobni sodniki? Nikogar drugega nego v to poklicanih višjih oblastih. Njim naj bi bilo v prvi vrsti do tega, da nastavljajo sodnike (pa tudi druge uradnike) le v takih krajih, kateri so jim dobro znani, pa tudi le take sodnike, katere pozna tudi ljudstvo in vanje zaupa. Ravno pri sodnikih zavračati je sleherno priporočilo, na to se ne sme gledati, ali dotičnik svojemu višjemu ugaja ali ne. Tudi prosto ljudstvo občuti dobro, kak je sodnik, pri katerem hoče iskati svoje pravice. Ta čut priprostega naroda živi v njem od časov, ki si je sodnike še sam volil in jim izročal svoje pravne stvari v presojevanje.

Dandanes, ko te pravice nima več, ko je ista prešla v roke državne oblasti, sme pa in mora zahtevati od te, da mu daje ona v vsakem oziru sposobnih uradnikov, zlasti pa sodnikov.

Torej mora sodnik in uradnik razumeti pred vsem jezik, katerega govori ljudstvo njegovega okraja, razumeti ga pa mora natanko, ne samo par vsakdanjih besed in rečenic zajetih iz kega slovarja, ker jezik je neko zrcalo vseh duševnih vrtilin in napak ljudstva, v jeziku naroda izraža se vse notranje in vnanje dejanje in nehanje bodisi posameznika, bodisi vsega naroda. Jezika svojih podrejenih veščih sodnik presoja lahko a priori natančneje in pravičneje vse prednosti in napake ljudstva in če je vzrasel še med ljudstvom, o čegar pravnih stvareh ima sedaj razsojati, potem je v obče pač na svojem mestu. Če ne poznam kake stvari, ne morem o njej izreči svoje sodbe in to velja še v večji meri pri sodniku.

Ozrimo se sedaj po naših slovenskih krajih in oglejmo si v duhu vse sodnike, katerim sta izročena blagor in gorje našega ljudstva. Naha-jamo li povsod same take sodnike (uradnike), ki znajo temeljito slovenski jezik, ki poznajo razmere, v katerih živi naše ljudstvo, so li vsem tem možem „pravice“ znane prednosti in napake slovenskega naroda, more li sleherni sodnik reči, da je na svojem mestu?!

Odgovor naj si raji napravi vsak sam. Ako bi hoteli na tem mestu pogrevati vse v nebo vpijoče krivice, ki se nam godé ravno v tem oziru, in o katerih se je že sto in stokrat tožilo, ako bi vsakega posameznega sodnika (uradnika) od glave do pet premetrili in mu pogledali notri do obisti, prišli bi morda z državnim pravdnikom

navskriž. Tega pa ne maramo, ker bi stvari sami nič ne koristilo, in ker vemo, da nam je ubrati drugo pot, ako hočemo zares narediti konec mnogim krivicam na polju sodništva po naši Sloveniji.

Naše razmere na jugu države.

Odkar se je slovenski narod na jugu naše države jel politično bojevati za svoj obstanek in svetu dokazal, da se ne da uničiti drugim na ljubo, četudi je maloštevilen in raztresen, od tedaj ga preganja in strastno črti Nemec in Lah; vrhu tega seveda več ali manj tudi — vlada. Vlada, mesto da bi Slovence branila pred nasilstvom, pa drži roke križem in gleda kako se v tem obupnem boju mali, pa do obstanka upravičeni narod zvija med kremplji germanstva in lahonstva!

Zakaj pa vlada teh turških razmer na jugu države še zdaj ne odpravi? Odgovor: ker nima poguma, ker sta ji gnjila Italija in ošabna Nemčija kot zaveznici ljubši nego lastni državljani slovenske narodnosti, ljubši nego interesi lastne države, — vsaj drugače bi ne vladali taki sistemi v slovenskih pokrajinah osobito — v Primorju.

Trozveza je tisti bog, ki Slovincem ne pusti v Avstriji priti k sapi, in tega respektira iz strahu in onemoglosti centralna naša vlada v kompaniji z Goluchovskim, ki zastopa državo na zunaj. Nemštvo in lahonstvo to diplomacijo dobro razume, pozna dobro tudi slabost vlade, in zbok tega je položaj nas Slovencev na jugu tako kritičen, da se moramo bati za bodočnost. Pogum do uničenja Slovencev rase Nemcem kot Italijanom, zato je treba, da se načrt našega prihodnjega političnega boja napram vladi kot omenjenima dvema narodnostima predružači in razmeram primerno vodi, in če ne pridemo nikdar do svojega cilja, pa tudi uspeha nikdar ne dosežemo kakor bi ga doseči morali že v teku petdesetletnega boja.

Ko bi vlada vendar že tudi enkrat uvidela, kako potreben jej je zvest narod na jugu in na meji Primorja še posebej!

A tega noče uvideti! Državni in interesi monarhije pa so ob tako važni meji kot je avstrijska ob Adriji — vendar vredni, da se narod, kojega zvestoba do dinastije in države je neomajna, podpira, plačuje, ne pa — zatira!... Avstrija je svoje Slovane že obilokrat potrebovala in se nanje smela tudi zanašati, ali — če se za svojo kri in delo tako plačujejo, ni čuda, da jim zmanjkuje poguma in moči za brambo teh mej, ko vidijo, da se sovražnik celo podpira v sovrastvu do tega našega naroda. Zatrpite Slovane ob Adriji, pa napočí dan, ko se boste vi državni diplomati britko kesali!

mara tudi zato, ker se nam smrt ne zdi tako bližnja, ako nam na zemlji pobere našega soseda, ker imamo več ali manj korakov do njega. A na morju, na brodu, v tej lupini, v primeri z brezmeznim morjem, ki jo obdaja, kadar pride smrt, zdi se vsakemu čudovito blizo.

Čuden vtis je napravil ta pogreb tudi na Janka. Prvokrat se mu je sedaj stisnilo srce, prvokrat se je spomnil svoje rojstne vasi, svojih starišev in jelo ga je biti strah pri misli, da bi tudi njega vtegnila doleteti taka usoda, da tudi njega bi mogli spustiti v vodno globino in takrat...

„Bog ne dopusti tega“, vzdihne Janko, „ter mi daj, da umrjem vsaj na zemlji, med svojimi!...“ Toda ta želja kazala se je povsem nepodobna resnici: saj se je peljal nekam na konec sveta, na ljubav tujih ljudij, med katerimi bi imel odslužiti svoj dolg, katerega mu je nakopalo potovanje čez morje.

Pogodba je nakladala Janku dolžnost, služiti tri leta in še le po preteku tega časa je smel zapustiti službo.

Oslabljenje, pogreb in otožne misli so tako otrudile Janka, da se mu je znatno shujšalo njegovo zdravje in bolan ter slaboten je dospel do bregov daljne Amerike, do nekakega velikega mesta. Janko si je mislil, da je potovanje že

Celjske novice.

(Orkestralni koncert) priredi godbeni klub „Narodne čitalnice“ v Celji v četrtek, dne 2. svečana v veliki dvorani „Narodnega doma“ ob polu 8. uri zvečer. Vstopnina za osebo 1 krona. Čisti dohodek koncerta je namenjen novoustanovljeni celjski narodni godbi.

(Maškarada „Celjskega Sokola“) vrši se kakor običajno tudi letos na pustno nedeljo. Odbor že dela priprave in se trudi, da bode prekosila letošnja maškarada gledé sijajnosti in zanimivosti vse svoje prednice. Z velikim veseljem pa je sprejel „Sokol“ vest, da bodo obiskovalce presenetile tudi letos „skupine“, katerih čudna imena in druge posameznosti, držeč se svoje obljube, še ne sme izdati. Rodoljubi z dežele bodo imeli tudi v prvič priliko videti, kako se pleše po taktih „Celjske narodne godbe“, ki bodo gotovo tako vabljivi, da se nihče ne bode obranil lastnega poskusa. Vabila se začno v kratkem razpošiljati.

(Čitalniški plesni venček) dne 22. t. m. je bil primeroma precej dobro obiskan. Igrala je k plesu prvič naša domača narodna godba, a to v popolno zadovoljnost.

(Odlikovan delavec.) Cesar je odlikoval Valentina Štora, delavca v tukajšnji cinkarni s srebrnim križcem za zasluge. Isti je bil v vojnah l. 1858 in 1866 ter ima tudi vojno svetinjo; v cinkarni slušbuje že 25 let. Pri svečanosti zaklicali so odlikovanemu njegovim slovenskim tovarišim „živijo Štor“, kar je baje neke kilave fantiče „razburilo“, da so se pobalinsko obnašali. Bi bilo pač dobro, da bi taki smrkavci šli malo v „rajh“ kruha iskat, da bi se nekoliko streznili.

(Društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju) je zborovalo dne 15. t. m. v „Narodnem domu“. Zadnje mesece je pristopilo društvu 31 novih rednih članov, šest podpornih in trije ustanovniki. Dohodkov je imelo 174 gl. 60 kr., izdatkov pa 44 gl. 90 kr. Izvolil se je odsek petih članov, ki naj prouči vse potrebno za osnovo zavarovanja članov, za starost in onemoglost. Ukrenilo se je vstrajno delovanje za priboritev nedeljskega počitka. Sklene društvo izdajati lastno mesečno glasilo „Slovenska pisarna“. Državnemu poslancu Žičkarju ter naklonjenemu slovenskemu časopisju izreče odbor zahvalo.

(Najlepša ulica v Celju) bo v kratkem ona, ob kateri stoji novo poštno poslopje. Nasprotna stran obstoji iz zgolj novih in ličnih poslopij, a sedaj podirajo tudi „zgodovinski“ mestni hlev zraven poštnega poslopja, njemu sledi istega pomena gostilna pri „Levu“ ter okrogli mestni stolp. Kjer je bil do sedaj le prehod skozi vežo v Kovaško ulico, tvorile bodo nove zgradbe prostorno ulico. Tudi drevesni vrtič nasproti Straussovi gostilni bodo kmalu namestili s poslopjem za železniške uslužbence.

mu pobirala moči. Hodil je revež naokrog rumen in shujšan in Bog vé kake britke misli so mu rojile po glavi.

Nekega dne nastalo je med mornarji nekako čudno gibanje.

Čemu se oni tako kretajo? misli si je Janko, ne znajoč, da delajo priprave za pogreb, kajti pred kratkem je umrl jeden izmed popotnikov, česar pa Janko ni vedel.

Mornarji so med tem prinesli vrvi, razgrnili črno sukno, postavili kropilnik ter odšli. Kmalu na to so se jeli zbirati gostje na ladiji; prišel je kapitan in duhovnik v pogrebni opravi, a za njima so mornarji prinesli mrliča, zavitega v črno platno. Položili so ga na sukno, duhovnik je odmolil pogrebne molitve, pokropil mrliča, navzoči so izmolili Očenaš, na kar so privezali mornarji mrliču k nogam in k glavi železne kroglice, brod je jel počasneje plavati in spustili so mrtvo telo v vodo, ki se je takoj skrilo v morskno globino.

Bil je to kaj preprost dogodek: človek je umrl, kakor se pogostoma zgodi in ker niso imeli zemlje pod nogami, marveč samo vodo, torej so ga pokopali v vodo. Preprosta stvar, vendar pa pogreb na morju napravi na človeka britkejši vtis, nego na zemlji. Zakaj? Nemara radi tega, ker ga še marsikdo ni videl, a ne

končano, toda niso jim dovolili istopiti, kajti parnik je počival le jeden dan, na to pa je odjadral dalje.

Janko si vsled oslavljenja ni zapomnil potovanja, vedel je samo to, da je bila vožnja dokaj krajša nego prvič, vročina pa čimdalje hujša. — Naposled so prijadrili k obrežju, stopili na suho, kjer so jih spravili na vozove ter odpeljali na posestvo nekega Španjola, za katerega so bili najeti, da mu pridelujejo tobak.

Zemlja, na kateri se je sedaj nahajal Janko, bil je otok, to je zemlja, obdana krog in krog z vodo ter se je imenovala otok Kuba.

Na tem otoku raste izvrsten tobak, iz katerega delajo smotke, katere imenujemo pri nas kube.

Ta otok je del ameriškega ozemlja, pripada pa pod španjsko vlado* ter se razlikuje od drugih krajev po tem, da tam še smejo imeti ljudi za sužnje, katere tudi kupujejo takó, kakor pri nas kupimo psa ali kako drugo žival ter z njimi delati, kar je komu všeč, samo moriti se ne smejo, ker to zabranjuje postava.

Te sužnje si najdejo večinoma med prostimi prebivalci ondotnega kraja, katere imenujejo Indijane, katere so Španjolci pred par stoletji premagali ter jih napravili sužnje.

* Po zgubljeni zadnji vojni prišel je otok Kuba v roke Zjedinjenih držav.

(Narodni gostilničar.) Nekdajno Rebeuschekovo gostilno v Gaberju nasproti brambovski vojašnici je prevzel g. Martin Antloga iz Gotovelj.

(Gasilno društvo za celjsko okolico) je nujno potrebno ter se baje v tem oziru že tudi nekaj pripravljalo. Mladiči, ki opravljajo ta „prostovoljni“ posel pri mestnem gasilnem društvu, maščujejo se prav divjaško vselej nad nesrečnimi, ker so isti v okolici slovenske narodnosti. Pri takih prilikah „ausrukanja“ se naše kmetstvo ljudstvo ne le samo grdo žali, nego tudi pohujšuje, kajti toliko kletve in klobasarjenja na račun Slovencev ni kmalu slišati, kakor kadar pride ta „človekoljubna“ družba pomagat gasit. Vrh tega pa še prežveče parkrat kletveni nemški listič celo škandalizovanje.

(Kako so nakrat skrbni!) Dokler so gospodarili Nemci v celjskem okrajnem zastopu, ni se nikdo pobrigal, da li si živina ne polomi nog na mostu čez Voglajno, ali je še ta sploh pristopen — ravno tako, kakor se mestno starešinstvo še dandanes ne sramuje slabe, grde in staroveške pokveke čez Savinjo, zvano „Kapučinski most“. Sedaj pa, ko se je slovenski okrajni zastop lotil naprave novega železnega mostu, sedaj, ko je isti za pešce že pristopen ter bo v kratkem času povsem zgotovljen, kot večni svetodok skrbi in delovanja slovenskih mož, sedaj pa se oglašajo nazadnjaški lenuhi, polni nemške nevoščljivosti ter kriče o neki nevarnosti, ki preti pasantom na tem mostu, češ, da lahko kdo zabrede na nepokrito sredino. Toda če se najda bedak, ki vkljub železnim predelom in dvojni žici, bi vendar silil v zabranjeni oddelek ter padel v vodo, lahko isto stori, ako spleza na ograjo vsacega mostu.

(Strašna razburjenost) je zavladovala med nemškimi razkoleniki po slovenskem Štajarju, ker se je ono noč jednemu pri „vahtarci“ sanjalo o jezikovnih naredbah za Spodnje Štajarsko. Verjel tem sanjam seveda ni, toda lahko verni svet je treba — umetno razburiti. Najprej se je kajpak „žaba“ sama „razburila“ ter istočasno obetala z „osebno jamstvom“, da je uverjena, da se bo razburjenost polotila vseh slojev v deželi, da bo izbruhnila z elementarno silo, da se poruši vse, tudi Avstrija, — a nemško ljudstvo bo preživelo tudi padec Avstrije, ker se spominja, da je preteklo ravnokar 28 let, odkar je bil proklamiran Viljem I. nemškim cesarjem itd. itd. Bolj jasnega „prorokovanja“ menda ni treba. Tajne vedeževalke preganjajo v naši dobi oblasti, pred to klepetuljo pa ima, kakor je videti, celo sam državni pravdnik toliko respekta, da ji pusti netiti „javno razburjenost“.

Spodnje-štajarske novice.

(Doktorjem modroslovja) je bil dne 26. m. m. na vseučilišču v Gradcu promoviran gosp. Karol Ozvald, doma iz Središča.

Ko je Janko dospel na odločeno mesto, dali so mu jesti in takoj drugi dan mu zaukazali nositi cule tobaka iz jednega skladišča v drugo.

Janko se je poprijel dela, toda oslabilen po boleznih in grozni ondotni vročini je čez par ur jel pešati. Mimogredoč nadzornik, to videč, ga je radi tega močno vdaril po hrbtu, češ, naj bo vendar urnejši.

Ko bi se bilo to zgodilo doma na Poljskem, bil bi Janko planil na vsakega, kdor bi mu bil pogrozil s palico, tam pa med tujimi ljudmi in sužnji, katere so vsaki hip pretepavali pred njegovimi očmi, postal je čudovito krotek, popravil je breme na rami ter odšel za drugimi. Toda kaj se je godilo v njegovi duši! Kako močno je obžaloval, da je zapustil rojstno hišo, kako jasno je videl sedaj, da ga že roka božja kaznuje za to, da prve nezgode v svojem življenju ni mogel prenesti.

Čas je tekal, dela ni zmanjkalo niti za trenutek, hrana je bila slaba, vročina pa huda in nadzornik brez usmiljenja. Navzlic vsemu temu je Janko sklenil vstrajati, ker ga je bilo sram, da bi se kazal malosrčnega; vrhu tega pa se je tudi tolažil, da za tako težko delo prejme gotovo dobro plačilo.

(Dalje prihodnjič.)

(Učiteljske premembe.) G. Kvirin Pertl je premeščen kot podučitelj iz Laškega trga v Slivnico pri Celju. Stalnim so nameščeni gg. podučitelji: Henrik Šumer v Šmarju pri Jelšah, Ivan Tomažič v Svetinjah, Mat. Tušek v Št. Lovrencu v Slovenskih gor., Makso Zemljič v Žitečki vasi.

(Šolske vesti.) Petrazrednica v Šmarju pri Jelšah se razdeli v štirirazredno deško in triirazredno dekliško šolo.

(Tudi „nemški“ hotêl!) V gostilni A. Č. v Petrovčah so prostori z naslednjimi napisi — znotraj: GAST & CIMER, DIKIHE, ŠLOF & ZIMER. To baje Nemce vleče, ker če že ni nemščini podobno, pa vsaj nekako po tevtovski kosti diši, — a slovenskim gostom pa se zdi tak napis, katerega ne razume Nemec ne Slovenec, zelo „nobel“.

(Olikan železniški uslužbenec.) Na progi Žalec-Celje vozi pogosto nek železniški paznik (seveda Nemec, ime mu Werchowinigg), ki ima jako malo znanja o oliku in taktosti, kakor bi je bilo zahtevati od železniškega uslužbenca napram vozečim se gostom. Ako sliši namreč to človeče koga v vozu slovensko govoriti, začne divje in brezkončno žvižgati, najrajše kakšne „Wolfjade“. Kdo vé, jeli taka bolezen še ozdravljiva, ali je rešitev le — Feldhof.

(Iz Šoštanja.) Večkrat čitalo se je že v kakem časniku, da se je priredila zdaj tu, zdaj tam kaka veselica s „tombolo“. Čisti dobiček, pravijo, porabil se bo za kak dober namen. Navadno imenujejo „občinske uboge“ ali „šolsko mladino“, samo, da se jim dá pravica. Tako tudi pri nas. Letos napravila sta že v Šoštanju, dva krčmarja veselico s tombolo in obljubila na vabilih, da bosta razdelila čisti dobiček ubogim šolskim otrokom. Pa stara navada je ta, da ima vsak krčmar po veselici mesto dobička le — zgubo in tako ostanejo „ubogi otroci“ brez podpore, in tisti pa, kateri so za tombolo pravico dali, „nafarbani“. Torej pozor! Kjer bo veselica ali tombola v prid šolski mladini, tam naj zahteva načelnik krajnega šolskega sveta odločno delež za otroke revnih starišev. Delež naj pa se vzame ali od „dobička“ ali od „zgube“.

(Pri Sv. Martinu na Paki) bode v nedeljo, dne 29. t. m. ob 3. uri popoldne v šoli nadučitelj iz Mozirja g. F. Praprotnik predaval o sadjarstvu. Vsi, ki se za napredek umnega sadjarstva zanimajo, se uljudno vabijo, da se predavanja v prav obilnem številu udeležijo.

(Narodna čitalnica v Mozirju) priredi dne 29. t. m. v prostorih g. M. Šusterja javno veselico s sodelovanjem braslovškega pevskega društva. Najprej „beseda“, potem srečkanje ples in prosta zabava. Pri plesu svira ciganska godba. Vstopnina 30 kr. za osebo, 60 za obitelj. Začetek ob 7. uri.

(Na Ljubnem) nastanil se je kot okrožni zdravnik g. dr. Anton Vilimek iz Prage, ki se bavi tudi z zobozdravništvom.

(Fotografije) jubilejne kapelice sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico, Kocbekove kočice s kapelico, Ojstrice raz Prag pod Velikim Vrhom (dvojen pogled), Luške kočice, Gornjegrajske kočice, Gornjegrajska, je napravil amater fotograf gosp. Vinko Čamernik v Ljubljani. Slike so velike po 24 × 18 cm. Prodaja jih „Savinjska podružnica slov. plan. društva“. Naročila sprejema načelnik podružnice, g. Fr. Kocbek, nadučitelj v Gornjem gradu. Za sliko „Ojstrica“ je dobil g. Čamernik drugo darilo pri tekmovalnem slikanju, katero je priredil odsek amater-fotografov „Slov. pl. dr.“ Jako lepe pokrajinske slike Savinjskih planin ima tudi g. Magolič, fotograf v Celju. Slovenci, krasite svoje sobe s slikami naših prekrasnih pokrajin, ne pa z raznimi tujimi izdelki, ki so čisto brez vse umetniške veljave. S tem pa podpirate tudi naše domačine. Veljaj nam tudi tukaj geslo: Svoji k svojim!!!

(Gornjegrajska kočica na Menini), o kateri smo že obširneje pisali v našem listu posebno v št. 30 — in ki je bila dne 21. julija l. l. blagoslovljena in otvorjena, imela je minulo leto 207 obiskovalcev. Zadnji izletniki bili so dne 26. decembra v koči. Omenjenega dne bilo je na Menini tako toplo, da so izletniki po planini hodili na le brez zimske, ampak brez vsake suknje. Tudi razgled so imeli krasen.

(V Ameriko) se zadnji čas močno selijo kmečki ljudje iz gornjegrajskega okraja. Nič ne izda svarjenje gorečih rodoljubov; poslušajo le priliznene agente. Da bi se le britko ne varali!

(Iz Zoff-ovega glavarstva). Dne 25. septembra 1898 hotelo je napraviti celjsko krščansko socijalno društvo „Naprej“ javni občni zbor v gostilni „k pošti“ v Rečici na Paki. C. kr. okrajno glavarstvo v Slov. Gradcu je ta občni zbor prepovedalo, češ, da bi bila nevarnost za javni mir. Vsled rekurza je pa c. kr. namestništvo z naredbo od 15. oktobra 1898, št. 2900, to prepoved razveljavilo, rekoč, da se je hotel napraviti javni občni zbor in da torej glede takega javnega zbora ne velja zakon o shodih in se torej ne sme prepovedati. To naredbo je intimiralo c. kr. okrajnem glavarstvu v Slov. Gradcu z dopisom od 11. novembrom 1898, pod št. 16868, predsednik društva „Naprej“ je pa to odločbo prejel še le 19. januarja 1899. Ta slučaj kaže nam občudovanja vredno naglost, s katero se je ta zadeva reševala.

(Kmet. bralno društvo na Ponikvi) vabi vse odbornike, ude in prijatelje k rednemu letnemu zborovanju in veselici na nedeljo, dne 29. t. m. ob 3. uri popoldne v Knezovo gostilno. Slavn. govor prevzel je dobrohotno dobroznani č. g. Kržišnik, pel bode domači pevski zbor.

(Občina Stanovsko pri Poljčanah) je v zadnji odborovi seji č. g. Anton Lanjšica, bivšega kaplana v Poljčanah, sedaj v Dolu, imenovala enoglasno častnim občanom. Blagi gospod, ki nas je pred enim letom zapustil, bil je ves čas svojega bivanja v Poljčanah res zelo priljubljen. V cerkvi in šoli bil nam je blag učenik, sicer pa dobro došel drug, ki nam bode ostal vedno v prijetnem spominu. V kratkem se bode odposlala deputacija, ki mu ima izročiti častno diplomu.

(Na Frankolovem) bo na spomlad občinska volitev. Izvolite v odbor može, ki bodo skrbeli za občni blagor!

(V Dobrni) so prišli na sled ter pozapri veliko tatinsko družbo, ki se je bavila največ s kradjo kuretine ter prizadjala okraju veliko škodo. Pri temu poslu pa sta se odlikovala tudi dva kmečka fanta, ker sta bila tudi že povsem pozabila na tretjo božjo zapoved.

(Bralno društvo v Dobrni) priredi v nedeljo, dne 5. svečana v gostilni J. Braunerja svoj občni zbor, po zborovanju običajno veselico, h kateri vabi uljudno odbor. Začetek ob 3. uri popoldne.

(Konjiški Slovenci) priredijo dne 2. febr. 1899 v prvem nadstropju g. Stegenšekove hiše pustno veselico. Vspored: 1. „Muteč“ veseloigra v enem dejanju. 2. Petje. 3. Šaljiva pošta. 4. Ples. 5. Prosta zabava. Vstopnina: 1 krona; kmetje 20 kr.

(Pri Sv. Jerneju pri Konjicah) smo dobili nov občinski odbor, ki se precej močno loči od prejšnjega. Nadejamo se, da se bo obrnilo v našem okraju kmalu marsikaj na bolje, ker ima občina na čelu može, ki bodo gotovo storili vse, kar bo v čast in korist svetjernejske fare.

(Slovensko-gospodarsko-politično bralno društvo „Straža“ v Zrečah pri Konjicah) preloži napovedano zborovanje in veselico na dan 12. svečana 1899 in pričakuje vsled važnega vsporeda mnogobrojno udeležbo. Slovenci iz Konjic, Oplotnice in okolice, požurite se med vdane vam brate Pohorce! Za fino zabavo in postrežbo jamči odbor.

(Kako se od c. kr. urada na Slovenskem Štajarskem dopisuje občinam?) „Iöbliche Gemeindeamt virt diestfreundlih ersuht dem zahlungs Auftrag zum zusteln und dem zustel Schein zurik zu senden.“ Te spake seveda slovenska občina ni hotela sprejeti. Vam, spoštovani gospod urednik, povem, da je prišel ta dopis na neko pohorsko občino od c. kr. davkarije Šmarje pri Jelšah.

(Občina Dobje) pri Planini ima res zelo zaspano občinsko vodstvo. Narodnjak nam poroča, da se je bilo sicer predlagalo, naj bi občina v proslavo jubilejnega leta storila odločne korake za dosego enakopravnosti, naj bi vložila vsaj prošnji za vseučilišče in nadsodišče; pa tudi šolska mladina naj bi dobila spomin na to pomembno leto. Prvi predlog je takoj zaspal, drugemu se je v toliko ustreglo, da se je do-

volilo 20 gl. za obdarovanje šolske mladine dne 2. decembra l. l. — toda v poznejši seji se je tudi ta sklep razveljavil. S čim podobnim se menda vendar ne more ponasati nobena slovenska občina, razven Dobja.

(Vino amerikske trte) se še ni nikjer kvarilo, ako ni vinogradar tako nerodno postopal z njim, kakor se sploh z nobenim vinom postopati ne sme, ako ga hočemo ohraniti dobro in zdravo. Iz Bizelskega, Pišec, Sevnice itd. dobili smo v tem smislu na naše svojedobno vprašanje obilo zatrdil; povsod le hvalijo izborna tako vino, ljudje ga tudi mnogo rajši pije nego ono od domačih trt. Nekateri občine v bizelskem okraju ga še imajo več sto hektolitrov po 18 do 22 kr. liter.

(Iz Kapele.) Kapeljsko bralno društvo je v pretečenem letu silno hiralo. Kje tiči vzrok? Razvidno je, da le v predsedništvu, ki se nič ni brigalo za razvoj društva. Vse leto predsednik niti enkrat ni bil v društveni sobi. Ali ga še hočemo izvoliti? Ne, nikakor ne. Proč z njim in izvolimo mesto njega delavnega moža, čilega, neodvisnega g. Zemljiča. Videli bodete, kako bode društvo napredovalo.

(Narodna čitalnica v Ptuj) priredi dne 28. januarja 1899, v svojih prostorih „Narodnem domu“ društven večer s petjem in plesom. Začetek ob pol 8. uri zvečer.

(Narodna čitalnica v Ptuj) priredi v soboto, dne 4. svečana 1899, v prostorih „Narodnega doma“ „plesni venček“, pri katerem svira godba c. i. kr. pešpolka grof Khevenhüller št. 7 iz Gradca. Začetek ob 8. uri zvečer odbor.

(V Ptuj) se je otvoril v jeseni na ondodnem gimnaziju 5. razred, kateremu je ravnokar podelil naučni minister pravico javnosti.

(Kmetijsko bralno društvo na Hajdini pr Ptuj) izvolilo je pri svojem glavnem zborovanju dne 22. prosinca t. l. v odbor naslednje gospode in može: Andrej Šlamberger, predsednik; Friderik Horvat, podpredsednik; Ivan Grahari, blagajničar; Alojzij Pogrujc, tajnik; Fran Podobnik in Miha Štolc, odbornika.

(Slika iz „Svoji k svojim.“) Pri Vel. Nedelji je trgovec-domačin, ki se bori že nad trideset let nesebično in nevpogljivo za našo narodno stvar, ki se ni bal napraviti nad svojo prodajalno napisa „pri Slovencu“. Zraven pa je še drug trgovec, sicer tudi domačin, a se je v tujini tako navlekel sovražnega nam duha, da je hud naš nasprotnik. Ker pa dobičkarsko zatrjuje, da je „tudi — Slovenec“, pa ga ljudstvo, razumniki kakor kmetje, mnogo bolj verno podpirajo, nego narodnjaka. Celó vplivne osebe odsvetujejo svojim služabnikom, naj ne hodijo kupovat „k Slovencu“.

(Majšperskemu kmetijskemu bralnemu društvu) daroval je zopet visokorodni gosp. dr. Franc Jurtela, odvetnik in deželni poslanec v Ptuj, 10 gl., za kar se mu najsrčneje zahvaljujemo.

(Bralno društvo pri Mali Nedelji) bode imelo svoj občni zbor v nedeljo dne 29. januarja t. l. ob treh popoldne v šoli z običajnim vspeodom. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Ormoška moška podružnica sv. Cirila in Metoda) izvolila je pri zadnjem občnem zboru za t. l. naslednji odbor: predsednik g. dr. med. Oroslav Kristan, blagajnik č. g. Fran Gartner in tajnik g. Vekoslav Kranjc. Namestniki teh so gg. dr. Ivan Geršak, Vekoslav Mikl in Anton Porekar.

(Gasilno društvo za ormoško okolico s sedežem na Hardeku) si je izvolilo na letošnjem občnem zboru soglasno večinoma stari odbor in sicer gg.: načelnik Martin Stanič; podnačelnik Andrej Žinko; blagajnik Vekoslav Mikl; tajnik Anton Porekar; vodja brizgalničarjev Fr. Stanič; njegov namestnik Lovro Kirič; vodja plezalcev Andrej Vrhovčak; namestnik Lovro Meško; vodja varuhov Martin Skoliber; namestnik Iv. Trstenjak; nadzornik orodja Tomaž Vaupotič; zdravstveni načelnik Franc Magdič; vodja ročnih cevi Martin Perc; trobentaši Andrej Kovačič, Franc Hanzelič in Anton Perc. Občni zbor je sklenil se pridružiti „Zavezi slov. gasilnih društev“.

(Učiteljsko društvo za ormoški okraj) izbralo si je pri letošnjem občnem zboru po odločni odločbi g. M. Vauhnik slededči odbor za

26. društveno leto. Načelnik g. Jože Rajšp — Ormož; namestnik g. Janko Košar — Velika Nedelja; blagajnik g. Adolf Rosina — Ormož; tajnik g. Anton Porekar — Hum; odbornikomag. Micika Melher — Vel. Nedelja in g. Anton Kosi — Središče.

(Kmetijsko bralno društvo v Gornji Radgoni) bode imelo svoj letni občni zbor v nedeljo, dne 5. februarja po večernicah v gostilni „pri angelju“. Po občnem zboru bo sledila igra „Bob iz Kranja“ s petjem in tamburanjem. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Občinski zastop trga Središča) je imenoval svojega rojaka gospoda Franca Kočevarja, veletržca in posestnika v Mariboru, zaradi njegovih zaslug jednoglasno častnim tržanom središkega trga.

(Bralno društvo „Edinost“ v Središču) ima dne 29. t. m. ob 7. uri zvečer v društvenih prostorih gostilne g. Šinka na kolodvoru, svoj letošnji občni zbor z običajnim vspeodom. — K udeležbi vabi vse p. t. ude prav uljudno odbor.

(Pozor okolici iz gornjeradgonskega okraja!) Slovensko politično in gospodarsko društvo lju tomersko, bode imelo v nedeljo, dne 29. januarja popoldne po večernicah, občno zborovanje pri Kapeli v gornjeradgonskem okraju. Na programu je: 1. Pozdravni govor g. Ivana Kukovca, okrajnega načelnika v Ljutomeru. 2. Govor deželnega poslanca dr. Franjo Rosina, o političnem položaju in o deželnem zboru. Shod se vrši v gostilniških prostorih g. Hrovata. Može, pridite na to zborovanje v obilnem številu. Govorilo se bode na tem shodu o važnih zadevah, posebno o ustanovitvi gospodarskih zadrug, o ustanovitvi posebnega davčnega urada v Gornji Radgoni in o ustanovitvi viničarske šole v Ljutomeru.

(Središka skupna obrtnijska zadruga) izvolila si je pri občnem zboru dne 15. t. m. namesto odstopivšega g. Venigerholza za predsednika g. Jakoba Zadavec, tržana in pekovskega mojstra v Središču.

(V Vurbergu) vrši se dne 29. t. m. ob pol 4. uri popoldne letošnje glavno zborovanje „Vinorejskega društva v Vurbergu pri Ptuj“ v prostorih g. Jožefa Vilčnik, gostilničarja na Spodnji Grajeni, pri katerem bode govoril g. Franc Gorečan, o novi vinoreji. Vspeod: 1. Pozdrav načelnika. 2. Govor o vinoreji. 3. Razprava društvenih zadev, sprejemanje novih udov itd. 4. Prosta zabava. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Za dvojezični poštni pečat pri Sv. Lenartu v Slov. gor.) je prosila občina Spodnja Voličina. Enake prošnje vložijo v kratkem tudi občine Sv. Benedikt, Trotkova, Sv. Trikralji, Drvanja, Ihova, Ročica, Ščavnica in Osek gledé pošte pri Sv. Benediktu v Slov. goricah.

(Nov slovenski odvetnik.) V Mariboru je odprl svojo odvetniško pisarno znan slovenski rodoljub g. dr. Ivan Glaser.

(Slovenska čitalnica v Mariberu) priredi dne 2. svečana 1899 vojaški koncert in sijajni ples v prostorih „Gambriushalle“ v Mariboru. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Godba sl. c. in kr. pešpolka grof Khevenhüller št. 7.

(Na mariborski pošti) postopajo nemški uradniki še celó bolj oblastno in žaljivo, kakor tukaj pri nas. Mlad narodnjak nam piše, da mu je tak uradnik usilil na slovensko pisano nakaznico prejemni listič z nemškim besedilom, na katerem je naslovni kraj „Ljubljana“ kar po svoje prekrojil v „Laibach“. Proti takim drzovitim slučajem se nam bo najbolje posamezno pritoževati na poštno ravnateljstvo v Gradec, katero pritožbo naj podpiše par prič ter se odda priporočena s prošnjo za obvestilo, kaj se je ukrenilo za bodočnost.

(Podpornemu društvu za slovenske visokošolce v Gradcu) so izza zadnjega izkaza do poslali podpore tile gospodje: G. dr. Anton Rogina, c. kr. sodni pristav v Novem mestu nabrano vsoto 13 gl., katero so darovali: g. Blaž Dolinšek, c. kr. sodni tajnik, 6 gl.; g. Josip Ogoreutz, trgovec, 1 gl.; g. Robert Ogoreutz, stud. iur., 1 gl.; g. dr. Anton Rogina, c. kr. sod. pristav, 5 gl. Dalje so darovali: G. Frančišek Hrašovec, c. kr. okrajni sod. v pok. v Gradcu, 3 gl.; neimenovan Čeh v Gradcu (po g. cand. med. Oražmu) 5 gl.; g. Ant. Trevn, trgovec v Jesenicah na Gorenjskem, 5 gl.; g. dr. Ivan Rudolf,

odvetnik v Konjicah, 5 gl.; g. Rajko Perušek, c. kr. gimn. profesor v Ljubljani, 5 gl.; g. Fran Železinger, c. kr. gimn. profesor v Gradcu, 5 gl.; g. Božidar Štiftar, profesor v Kalugi (po g. Drag. Hribarju v Celju) 2 gl. 50 kr.; g. Ivan Murnik, ces. svetovalec, dež. posl. itd. v Ljubljani, 5 gl.; g. Anton Svetina c. kr. notar v Pliberku, 5 gl.; g. dr. Ivan Dečko, dež. posl. in odvetnik v Celju, 10 gl.; g. Frančišek Vadnjal, nam. gimn. učitelj v Novem mestu, v Ljubljani nabrano vsoto 7 gl.; g. Jakob Hren dež. više sodnije svetovalec v pok. v Gradcu, 5 gl.; g. dr. Gregorij Krek, c. kr. vseuč. prof. v Gradcu, 9 gl. 40 kr. Nadaljne prispevke sprejme društveni blagajnik, g. gimn. prof. Fran Železinger v Gradcu (Zinzendorfstr. 32). Vsem gg. darovalcem izreka odbor najsrčnejšo zahvalo.

Druge slovenske novice.

(Osebnosti.) Dr. Frid. Mathias, dosedaj pri bos. hercegovski vladi, prideljen je kot deželni koncipist okr. glavarstvu v Radolici. G. Jos. Janovsky, učitelj na mestni nemški deški šoli v Ljubljani, je imenovan za telovadnega učitelja na ženskem učiteljsku v Gorici.

(Praznik sv. Cirila in Metoda) se je predstavil od 5. na 7. julij, ker je 5. julij posvečen novemu svetniku Antonu Zaccariju. Naš vseslovenski praznik je prestavljen potemtakem za katoličane že drugič, kar po našem mnenju z ozirom na slovansko vzajemnost le škoduje.

(Slovenska nižja gimnazija v Ljubljani) se baje razširi v popolno gimnazijo ter je vlada neki že začela s pogajanjem.

(Javno kopališče in mestno ubožnico) nameravajo še to leto zgraditi v Ljubljani.

(Pogorela) je v noči 22. t. m. skoraj cela vas Kamenje v mirnopoški fari.

(Šesti izkaz prispevkov za cesarjev spomenik v Ljubljani.) Darovala so naslednja županstva: Brezovica pri Ljubljani 22 gl.; Šmihel-Stopiče 50 gl.; Planina pri Rakeku 55 gl.; Borovnica 30 gl.; Škocijan pri Dobravi 20 gl.; Preserje 25 gl.; Vič 50 gl.; Šmartno pri Litiji 20 gl. in Postojna 100 gl.

(Olepševalno društvo v Škofjiloki) je imelo dne 18. prosinca t. l. svoj drugi občni zbor. Po poročilu predsednika je imelo društvo koncem leta 1898 vsega skupaj šest ustanovnikov, 62 društvenikov in 13 dariteljev. Predsednik je naznanil, da je sedaj še pristopil dr. Andrej Ferjančič, drž. poslanec kot ustanovnik in da je mestno županstvo za tekoče leto privolilo izdatni prispevek. Po nasvetu g. župana Lenčeka bili so „per acclamationem“ voljeni: predsednik Slavko Flis, njega namestnik Fran Mikuš, blagajničar Ervin Burdych, za odbornika Leo Lavrič in Lovro Sušnik. Razven potrebnih nasadov in olupšav v mestu in okolici se je sklenilo tudi postaviti primerno javno kopališče. Končno se zahvali predsednik za obilo udeležitev ter vspeodbuja društvenike za korist in prospah društva vstrajno in složno delovati.

(Umrli je) v Novem mestu dne 24. t. m. kanonik Rihard Frank. Pogreb je danes. N. v m. p.!

(V Metliki) je kupila graščino graščaka viteza Savinskega ljubljanska „Ljudska posojilnica“ za 80.000 gl.

(Novo podzemeljsko jamo) so našli v Pešati pri Cekljah pod goro Pešaški vrh. Ista je 32 m pod površino ter baje polna krasnih kapnikov. Prijatelje prirodnih čudežev bo nova jama zanimala.

(Telefonsko zvezo) napravijo v kratkem času med Celovcem in Beljakom.

(Nadvojvoda Josip Ferdinand), ki je služboval v Celovcu kot stotnik pri 17. pešpolku, je zapustil vojaško službo ter se preselil na svoja posestva na Solnograško.

(Umrli je) v Rožeku na Koroškem dne 20. t. m. v ondodni župnik Janez Godec. Bil je veren naš sobojevnik na narodnostnem polju. Blag mu spomin!

(Na Velikem Kleku) „Grossglockner“ bilo je minulo leto 3500 turistov, 164 manj nego leta 1897.

(Slovenska vzajemnost.) Darovali so za velikovško in grebinjsko šolo sledeči: Gabrijela Preissova, pisateljica 5 gl., Ana Podlipna, so-

proga župana 2 gld. 50 kr. Karla Baumgartlova, soproga tovarnarja 2 gld., Maruša Neureutterova 3 gld., Ružena Svobodova, pisateljica 1 gld., Ružena Maturova, primadona 1 gld., Ana Kettnerova, operna pevka 1 gld., Marija Benešova 1 gld., gospa Franzlova 1 gld., A. Kresslova 2 gld., Marija Rydrychova 1 gld., Luiza Šilena, soproga poslanca 1 gld., Marija Turkova, učiteljica 1 gld., Julija Fantova-Kusa 2 gld., Angela Rivnačova (zbirka) 6 gld., Antonija Štepanova 50 kr., Emilija Brožova 4 gld., Marija Kryžova 50 kr., Marija Sobotkova iz Kralj. Vinogradov 3 gld., Jos. Germ, akad. slikar 1 gld., M. U. Dr. Vojteh Vitek iz Pardubic 50 gld., za mazurke Jožefa Jeřabka 3 gld., Lavrencij Pajkert 1 gld., Gvidon Serneč, pravnik 2 gld., Anton Dermota, pravnik 1 gld., Ivan Arh iz Rutzendorfa pri Dunaju 5 gld., slovenski dijaki v Pragi 50 kr. Skupaj 101 gld. 50 kr. Zbirka se bo seveda še nadaljevala.

(Kdo je kriv?) Iz Primorske je bilo poklicano lansko leto 395 nadomestnih rezervnikov k orožnim vajam. Med temi je bilo 284 pisanju in čitanju nevesčih, 31 ni vedelo imena Nj. Vel. cesarja, 182 pa ne imena cesarice, kdo je bil nadvojvoda Albrecht ni vedelo 314; kdo feldmaršal Radecky pa 376; h kateri državi pripada Istra ni vedelo 176 vojakov. Tržaško namestništvo pa je še ta škandaloznost naznanilo vsm okr. šol. svetom, mesto, da bi se prijelo za nos.

(Razkrinkana vlada.) V Trstu sta izhajala do novega leta italijanska lista „Il Mattino“ in „La Sera“, v katerih ni nikoli manjkalo nesramnih napadov na Slovence, t. j. na večino deželnega prebivalstva. Slutilo se je že za časa obstoja teh listov, da morajo imeti dovolj podpore od zgoraj. Sedaj pa se je pokazalo, da sta bila oba vladna lista ter da tožita bivša izdajatelja vlado za ostalo svoto 57.000 gld. Vlada je ponujala posredovalnim potom 25.000 gld. Cela umazana zadeva je bila povod interpelaciji v državnem zboru.

(Za ustanovitev italijanskega gimnazija v Trstu) je sklenil goriški občinski svet osnovati poseben zaklad. To je občinska uprava onega mesta, ki ne more plačati v lastni deželi skromnih ljudskih učiteljev.

(Slovenska kmetijska šola v Gorici) ima letos — pet učencev! Vendar je tudi goriški slovenski narod kmetijski narod. Kaj je krivo? Ljudstvo je zgubilo do te šole svoje zaupanje baš tako, kakor do ljudske šole v — Podturnom. Vsega pa je kriva deželna vlada.

(Goriško učiteljstvo) se je hotelo pokloniti cesarju ter mu predložiti spomenico s prošnjo, naj bi vplival na to, da se goriškemu učiteljstvu zboljša gmotno stanje. Ker pa ni vlada marala priporočiti avdijske, bila je prošnja za njo odklonjena.

(Irredenta.) „Sentinella“ je opisala v zadnji številki na dolgo in široko mrtvaško slovesnost po Viktoriju Emanuelu „očetu domovine“, kateri je pokopan v Panteonu. Na mrtvaškem odru so bili položeni 4 vencii, v sredi venec, katerega je položila kraljeva družina, ob straneh oni rimskega mesta in venec „tržaške mladine“ z napisom: „Narod, ki molči, spomina in upa“. Pri grobu „očeta domovine“ je stal tržaški veteran J. Bruñel in je držal zastavo iz leta 1848. — Tako piše „Sentinella“, katera izhaja v Gorici, okoli katere so tudi ljudje, ki jedó c. kr. kruh. Tako piše „Sentinella“, ki ni črhnila besedice, ko so polagali v grob našo cesarico, smrtno zadeto od izmečka italijanskega naroda. Tako piše „Sentinella“, katera ni zinila o slavnosti, ko so avstrijski narodi obhajali petdesetletnico svojega vladarja. Tako se razvija pri nas laška irredenta, kateri na ljubo se pritiskajo Slovani.

(Novi listi.) V Pulju v tiskarni g. A. Gabriščka je začel izhajati dvakrat v mescu nemško pisan list „Adriatische Post“; istočasno je začel v Trstu izhajati tednik „Novi List“.

(Poštno vodstvo v Pulju) je dobilo ukaz vis. vlade, da imajo njega uradniki s slovanskimi strankami slovansko občevati, uradnika, ki tega ni zmožen, premestiti je takoj. V Celju in po Slovenskem Štajarju še vedno nimamo enakega, ukaza, nego moramo biti veseli, ako z nami v imenu nemškega uradnika občuje v slovenščini — poštni hlapec.

(V Pulju) je poklicalo okr. glavarstvo 72 italijanskih podanikov na zagovor, ker so podpisali protest zoper hrvatski gimnazij v Pazinu. Bili so posvarjeni ter se jim ob enem zagrozilo, da jih prihodnjič sprovedejo čez mejo. Seveda se bo italijanske rogovileže še šestokrat svarilo, predno se bo kateremu res pokazala pot v sestradano domovino. Kako bi se pač godilo avstrijskim Slovanom, ki bi podpisali na pr. na Pruskem kak protest v prid tam živečim Poljakom?

(Odbor akad. društva „Slovenija“) se je za zimski tečaj 1898/99 vnovič tako le sestavil: cand. iur. Fr. Novak, predsednik, cand. med. Jernej Demšar, podpredsednik, iur. Iv. Zabukovšek, tajnik, iur. Ant. Bončar, blagajnik, phil. H. Vodnik, knjižničar, iur. Jos. Šajn, arhivar, iur. Fr. Brezic, gospodar, iur. Rud. Andrejka in iur. B. Ferjančič, namestnika, phil. Anton Jeršinovic, phil. Josip Reisner in med. Josip Tičar, pregledniki.

Zavod sv. Nikolaja.

Ustanovljen v proslavo 50-letnice vladanja Njeg. Velič. presvetlega cesarja Franc Jožefa I. v Trstu, ulica Stadion št. 19.

Letos, ko vse tekmuje, kako praznovati petdesetletnico vladanja Njegovega Veličanstva našega presvetlega cesarja Frana Josipa, katerega želja je, naj se praznuje Njegova petdesetletnica ne s hrupom in šumom, pač pa z dobrodelnimi čini, želé tudi tržaške Slovenke pokazati svojo vdanost ter vstreči plemeniti želji plemenitega vladarja.

Nalele so si nalogo, vstanoviti zavetišče za brezposelne služkinje.

Komu ni znano, koliko naših mladenk prihaja vsako leto v mesto iskat si zasluzka? In vse te so prepuščene samim sebi ter nimajo, izvzemši male izjeme, nikogar, da bi jim svetoval ter jih ščitil pred pretečo nevarnostjo. Kam se hoče obrniti ubogo, nevedno dekle, došlo z dežele v mesto med neznane, tuje ljudi? Komu hoče zaupati, koga hoče vprašati za svet, ko se nihče ne briga za njo? Ako pride dobrim gospodarjem v roke, je srečna, kaj pa, ako pride v roke brezvestnim in brezvernim ljudem, kateri jo oropajo vere in sramožljivosti? Padla je, ker ni imela nikogar, da bi jej svetoval, jo svaril. Koliko solz so že pretočili stariši zaradi takih zapuščenih deklet? Koliko sramote in stroškov so imele občine zaradi njih?

Da se pride temu zlu v okom, zasnovale so tržaške Slovenke zavetišče, kjer se vspreje majo devotke, došle z dežele, oziroma take, ki so začasno brez službe. Tu so preskrbljene z vsemi potrebščinami proti mali odškodnini 25 nvč. na dan za hrano, katera se v slučaju potrebe dá tudi brezplačno. Vrh tega se dekleta poučujejo v ženskih opravilih sploh ter navajajo k strogo moralicnemu življenju in stidljivosti. V slučaju potrebe bode zavetišče obveščalo stariše o vedenju njihovih hčerá, če to ni mogoče, pa dotična županstva. Skrbi se tudi, da se jim preskrbi dobre in vestne gospodarje ter pazi, da ne zajdejo na slaba pota.

Zavetišče je pričelo delovati z mesecem septembrom l. l. a doseglo je že lepe vspehe; vsprejelo je namreč do danes že čez 90 brezposelnih služkinj v svojo oskrb. Prišlo se je tudi na sled takim brezvestnim podležem, ki prežé posebno na slovenska neomadeževana dekleta ter jih dovajajo, ali vsaj skušajo dovajati v zloglasne hiše.

Že iz povedanega je razvidno, kolike važnosti je vstanovljeno zavetišče in to ne samo za v Trstu nahajajoča se slovenska dekleta, marveč tudi za dotične roditelje in občine, kakor tudi za splošni narodni živelj.

Da pa bode mogel ta prekoristni zavod vspešno izvrševati svojo nalogo, treba mu je vsestranske pomoči, posebno sedaj v začetku njegovega obstanka; zategadel obračamo se do vseh slavnih županstev po širni domovini s prošnjo, da nas blagovolé podpirati, bodisi da pristopijo v zavod kot ustanovniki z doneskom 20 gld., ali pa z manjšimi doneski kot podporniki.

To bi bila za županstva le majhna žrtev, a zavodu velika pomoč v dosego njegovega namena.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) je imel v torek, dne 24. t. m. zopet jedenkrat sejo, katera je bila seveda tako plodonosna, kakor vse prejšnje. Do 2. ure popoldne so se samo čitale razne vloge, pri čem so obstrukcionisti nastavili svoje opazovalce, da se pri čitanju pač ni nobena beseda preskočila. Poslušal seveda ni nikdo vestno. Prebrale so se potem razne peticije, ne da bi bila prišla katera na glasovanje. Koroški poslanec Dober-

nigg je interpeliral ministerskega predsednika zaradi že omejenih vladnih podpor tržaškima listoma; poslanca Hinterhuber in Ghon pa sta se lotila železniškega ministra zaradi neke železniške postaje v Zilski dolini, ki nosi tudi slovenski napis. Nato se brezvspešna seja zaključila ter se vrši zopet danes.

(Gosposka zbornica) je v svoji plenarni seji dne 25. t. m. sprejela tudi pri tretjem branju zakon o zvišanju plač državnim slugam. Vitez Gomperz je predlagal, naj stopi novi zakon v veljavo s 1. aprilom t. l. Zoper to je bil finančni minister ter večina zbornice in se je sprejel predlog, da se začne veljavnost zakona z njegovim razglašenjem.

(Češki namestnik grof Coudenhove) si je zaslužil po mnenju nemških politikov „modro polo“ ter mora v kratkem odstopiti, vsekakor pa še predno se začne kakšnokoli pogajanje za spravo med Čehi in Nemci. Nemško jezo si je nakopal, ker je razveljavil sklep mestnega starešinstva v Libercih, naj bi se pri tem uradu izključno le nemško uradovalo. Zadovoljni pa Nemci že sploh niso z njim, ker noče imeti z nobeno politično stranko intimne zveze. Nemci si seveda želijo na Češkem namestnika, ki bi brodil za njimi po nacionalni kaluži, kakor storijo to mnogi namestniki v naših alpskih deželah. Takšen namestnik pa je pri Čehih nemogoč.

(Na Ogrskem) je tedaj nada, da se kriza kmalu razreši. Poslanec Koloman Szell, katerega so si izbrale nezadovoljne stranke za nekakega posredovalca pri vladi, je bil te dni z ministerskim predsednikom, baronom Banffy-jem vred sprejet od cesarja. S svojim vplivnim in taktičnim postopanjem je zabranil Szell, da ni prišlo med nezadovoljno opozicijo in vlado do hujšega razdora. Vsled tega ga pa tudi smatrajo skoraj vse stranke za edinega sposobnika, da nasleduje baronu Banffyju. Krona je baje sprejela posredovalne pogodbe Szellove; iste zahtevajo, da preneha trgovinska zveza, ako se ne dožene v Avstriji parlamentarnim potom, vendar pa ostane do leta 1903 faktično razmerje, ki odgovarja povsem današnji carinski skupnosti. Vlada pa še zahteva nadalje premembo opravnika poslanske zbornice, tako, da bi smelo v isti zadevi se oglašiti največ 6 govornikov, od katerih pa bi ne smel nobeden govoriti čez 5 minut, na ta način bi se zbil obstrukciji dolgočasno orodje govorenja iz rok. V isti namen pa zahteva vlada celó pravico za predsednika, da vporabi v slučaju nemirov ali neposlušnosti v zbornici skrajno silo, da sme poklicati na pomoč tudi vojaštvo. Ko bi bila vlada izposlovala Banffyju enaka sredstva, pa bi ne bilo treba iskati novega predsednika. Drugo je seveda, da li se bodo svobodoljelni Mažari kedaj vклонili omenjenim uredbam.

Ogled po širnem svetu.

(Črnogorski knez Niko) obiše te dni turškega sultana ter ostane nekaj dni njegov gost. Potem vrne bolgarskemu knezu v Sofiji lanski obisk.

(V Macedoniji) so znamenja za ustajo vedno očitnejša. Tu in tam se pojavljajo cele čete oboroženih ustašev. Turška vlada pošilja dan na dan nove topove in druge vojne priprave v deželo in v obmejne trdnjave. Turškega vojaštva pa je toliko nakopičenega v deželi, da bi že to moralo domačine prisiliti za odpor, kajti to vojaštvo je sestradano, ropa in krade ter trpinči bedno prebivalstvo. Nekatero evropske velevlasti pa še vedno nočejo verjeti na upravičenost macedonskega prebivalstva do ustaje, nego dolžijo le Bolgare, Srbe in Črnogorce, da leti netijo nezadovoljnost. Med temi optimisti je tudi Avstrija. Kmalu pa bodo videli, kako slabo poznajo balkansko politiko.

(Nemški državni zbor) je sprejel predlog, naj se zakon zoper jezuvite razveljavi.

(Ruski car) je razposlal ravnokar drugo okrožnico gledé konference za razoroževanje vsem evropskim vladam. Car želi, da bi se ta konferenca ne snišla [v glavnem mestu katere velevlasti. Konferenci se predloži program z naslednjimi točkami: 1. V dogovorjeni dobi ne bo nobena država pomnožila svoje vojne, temveč razpravlja naj se še vprašanje, kako je obstoječo

vojno zmanjšati. 2. in 3. Prepoved uvedanja novega strelnega orožja in razstrelivnih predmetov; tudi že obstoječa razstreliva je odpraviti. 4. Podvodne torpede je prepovedati, istotako ladije z ostrogami. 5. Genevski konvenciji gledé pomorskih vojn se pripozna veljava. 6. Rešilne ladije med in po pomorski vojni se proglasijo nevtralnimi. 7. Bruseljski dogovori gledé vojnih običajev iz leta 1874 se revidirajo. 8. Določi se principi- jelnost o razsodiščih. Vsa politična vprašanja in taka gledé razmerja med posamičnimi državami so iz konference povsem izključena. Konferenca se vrši meseca marcija, najbrže v Bruslu.

(Španija) je zgubila v zadnji kubanski vojni 80.000 vojakov, največ vsled bolezni. Na Kubi je še 21.000 španskih vojakov, ki pa se tudi kmalu vrnejo domov.

(Bitka med Turki in Arabci.) Pred par tedni že se je vršila v Arabiji velika bitka med Turki in arabskimi insurgenti. Arabci so podlegli tar izgubiti 4000 mož, a turških vojakov je padlo nad 2000. Svobodoljubni Arabci nočejo namreč pripoznati turškega sultana za zvojega kalifa.

Dopisi.

Šoštanj. Da v Šaleški dolini ljudstvo ni tako zaspano, kakor bi se mislilo, kaže nam precejšno število društev, katera so se začela posebno sedaj v novejšem času krepko postavljati na noge. Saj imamo „Čitalnico šaleško“, „Podružnico sv. Cirila in Metoda za Šaleško dolino“, „Konzumno društvo v Šoštanju“, „Šaleško učiteljsko društvo“ itd. — Vse se že zaveda, da v slogi je moč in vse je prišlo v jubilejnem letu do prepričanja, da leži v geslu „Z združenimi močmi“ nekaj, kar se mora vpoštevati. Samo tisto društvo, katero sem navedel najzadnje, stoji še vedno na ilovnatih tleh, in bati se je, da se nam ne razruši prej ko slej. Sramota bi bila res! Toda danes o tem društvu dovolj. V sršenovo gnezdo dregnil bom prihodnjč.

Danes pa mi je poročati o zborovanju podružnice sv. Cirila in Metoda.

Ta podružnica, ki je za Šaleško dolino neprecenljive važnosti, in smelo zahtevamo naj bi zavzemala prvo mesto med našimi društvi, imela je svoje zborovanje v nedeljo, dne 15. t. m. v spodnjih prostorih hotela „Avstrija“. Predsednik, č. g. župnik Cizej iz Velenja pozdravi v jedrnatih besedah navzoče, razklada namen podružnic v obče in se posebno ozira na sedanje naše razmere. Nato prečitata tajnik in blagajnik svoji letni poročili; iz zadnjega se je razvidelo, da smo še vedno na duhu uboge reve. Kaj pomaga, če si ud kakega društva samo po imenu, podpirati ga pa nočeš in se treseš kakor šiba na vodi, kadar je treba plačati letnino? Nič in zopet nič! Jaz bi še takšen ud biti ne hotel, ker bi se bal, da bi se mi drugi ne smejali. Upam, da se bodo časi v tem oziru zboljšali, in zato preidem k novi točki, to je k volitvi odbora za to leto.

Predsednikom izvoljen je bil g. dr. Fran Mayer, popredsednikom g. dr. Karol Chloupek, blagajnikom č. g. František Lom, tajnikom pa gosp. Ant. Šumljak.

Ko se je po volitvi preresetarilo dokaj važnih misli, o kojih pa danes še ne morem poročati, zaključilo se je zborovanje. Navzoči zapustili so svoje prostore in šli v prvo nadstropje ravno istega hotela, kjer se je vršila veselica, katera bo ostala vsem gotovo še v prijetnem spominu.

Iz Frankolovega. Bralno društvo na Frankolovem zborovalo je v nedeljo, dné 8. januarja 1899 v šolskih prostorih. Potovalni učitelj gosp. Ivan Belé, poučeval in opozarjal je v precejšnjem številu zbranemu ljudstvu o najnavadnejših škodljivcih sadjarstva in vinarstva. Posetilo je društvo mnogo gostov, posebno nam vedno dobro došli g. Petriček iz Žalca.

Videli smo, da je društvo po enoletnem obstanku kaj mnogo zanimanja pridobilo. Isti, kateri so poprej le od daleč gledali, pristopili so mej ude, kajti naše društvo s svojim izvrstnim namenom, za blagor kmetskega stanu vedno delujoče, dobilo je ugled in splošno spoštovanje.

Kmet, dosedaj malobrižen, začel se je brigati za svojo lastno korist. Uvidel je, da tako ne gre dalje — treba se žuriti.

Zgodovina pisarja o Slovenceh naglašá dične lastnosti, posebno ljubezen do svojega vladarja in domovine, bister um in poblevnost.

Poblevnost je jako lepa čednost in divna krepost, kjer se rabi v pravem razmerju z drugimi krepostmi. Oj ti ljuba poblevnost, ti premilo samozatajevanje slovensko razcvitaš se pri tako zvanih „v srci — Slovenceh“.

Ne smemo se čuditi, da se naš narod predstokrat prištevá tako zvanim inferijornim narodom. Ni čuda, da se trdi z vso resnobnostjo, da Slovencev še pred l. 1848 bilo ni. Kaj je temu krivo? — Premalo samozavesti — samozatajevanje. Vse premalo resnobe in zraven pa še domači prepiri in razpori ovirajo.

Vsakemu narodu je treba pouka. Dragi Frankolani! Zahajajte pridno k društvenemu zborovanju ter izkoriščajte in porabite sebi v korist, kar ste slišali pri našem dičnem društvu. „Išče te sreča, um ti je dan. Našel jo boš, ak' nisi zaspan!“

Iz Ptujkega okraja. (O društvu „Narodna čitalnica.“) Društvo „Narodna čitalnica“ v Ptujju je edino središče Slovencev v tem okraju. Vsled tega bi bilo naravno, da bi imelo društvo ude v mestu pa tudi zunaj mesta, da bi bili v društvu zastopani vsi stanovi. Temu ni tako, zunaj mesta ima društvo bore malo udov; z dežele se pogrešajo duhovniki, učitelji in učiteljice, kmetski posestniki itd.

Neki dopisnik „Domovine“ tirjal je zadnjič premembo pravil. Zakaj premembe želi in kako premembo želi, tega ni povedal. Gotovo dopisnik pravil ne pozna, sicer bi vedel da niso pravila kriva, da društvo šteje malo udov, ampak mlačnost Slovencev!

Kdor hoče postati ud, mora pismeno pri odboru javiti, odbor sme po razmerah zunajnim udom znižati doneske, vpisnine njih tudi celo oprostiti.

Ali so to res pogoji, da bi njih preje imenovani sloji ne mogli prevzeti in izpolnjevati? Poskusite vsaj! Sevé, Slovenci stanujoči v mestu, naj nosijo vsa bremena za „Narodni dom“, za dijaško kuhinjo, za agitacijo in volitev itd., to je ceno. V društvu se nobeden stan ne prezira, starost se ne spodriva, ker je za vse prostora in dela dovolj!

Tudi izgovori so piškavi in nikačor ne morejo opravičiti mlačnosti, katera navdaja velik del slovenskega razumnštva nasproti edinemu potrebnemu slovenskemu društvu v nemčurskem gnezdu!

Mogoče je, da bi bili dohodki „Narodnega doma“ večji, ko bi imeli krčmarsko obrt, javno, vsem pristopno gostilno. Te pač nimamo, ker mestni občinski zastop iz mržnje do nas nasprotuje.

Gotovo iz hvaležnosti za to pa naši ljudje zahajajo v prodajalnice nam nasprotnih trgovcev, v gostilne najhujših nemškutarjev!

Od Sv. Barbare pri Mariboru. V Mariboru izhaja baš tako podel podrejni listič, kakor nemška „žaba“ v Celju. Dočim pa nima celjski listič s čim polniti svoje prostore, ker mu je delokrog odmerjen le na mestno nemškutarijo, zunaj mesta pa ga zaničuje vsakteri, nahaja se v mariborski okolici, žal, tudi na kmetih vse polno okužene golazni, ki prisegajo na laži v „marburgerci“ ter jih še sami vpošiljajo. To so najčešče župani slovenskih občin, močje, ki bi morali biti vzgled in ponos prebivalstvu. Res, da ne znajo sami skrupirati pravilnega nemškega stavka, a za to jim je podrejen poslužni občinski pisarček, ki mora po narekovanju pisati v nemške časnike, mesto da bi opravljal od občine mu izročeni posel ter si zaslužil od slovenskih davkoplačevalcev prispevane krajcarje. In koliko se tako revše trudi, kako debele „srage“ potí, predno zverži iz županovega klobasarjenja kaj nemščini sličnega. Tako je n. pr. v občini Koren pri Sv. Barbari.

Ko je zaklicala svojedobno „Domovina“ slovenske možake v ondotnih občinah, posebno v Korenu in v Žikarovcih, naj vendar enkrat pokukajo izpod nemčurskega plašča, v katerega jih zavijajo posamezni odpadniki ter pogledajo, kako sramotno je na pošti, pri občinah itd. kjer deluje le njihov davčni krajcar, a kjer nimajo niti slovenskih pečatov, — takoj je vpregel ko-

renski župan svoje „občinsko kljuse“, da je skovalo in zapeljalo v Maribor „tetki“ kar dve „koloni“ bedarij, nevednosti, zlobnosti, obrekovanja, janičarskih priseg itd., kakor se že imenujejo vse te krasne lastnosti, katere dobi pristen Slovenec še le tedaj, če se da krstiti po Wolfovem obredu, ko zavrže versko in narodno prepričajne ter obleče „sivo“ kožo nemčurske „kulture“.

Ko je prav kosmato zarentačil nad ondotnim zaslužnim gospodom nadučiteljem Kranjcem, češ, da je on provzročitelj poziva v „Domovini“, (pri čem pa je neotesanec lopnil po krivem grmu, kajti nam pove uradna statistika, koliko je v poedinih slovenskih občinah, kakor so to vse pri Sv. Barbari, neomahljivih t. j. po ljudskem štetju Slovencev, koliko pa uskokov, katere ima statistika zabilježen kot — Nemce(?); obrekovalcu pa mora biti še posebej znano, da se pritiskajo občinski in poštni pečati na listine, ki pridejo med svet, a na teh smo videli vedno le nemške — op. ured.) pa veriži o vsem mogočem, česar ne razume, izpove da je on „tudi — Slovenec“, le pravilne slovenščine ne mara slišati, da se počutijo ondotni prebivalci najbolje v nemčurskem objemu, da se vsi skupaj ne brigajo za drugo, nego za — vsakdanji kruh (kaj tacega se sme po drugod na Slovenskem izreči le o — štironožcih!) In kaj tacega se drzne trditi posamezen odpadnik v imenu vsega prebivalstva slovenskih občin!

Hvala Bogu, da bodo letos za vse štiri občine nove volitve; ako ne prej, dobimo sedaj dvojezične pečate, sedajne oblastnike pa pošljemo z njihovimi staroveškimi nazori in samonemškimi pečati v arhiv „mariborske tetke“.

Narodno-gospodarske novice

Težnje kmetijskega gospodarstva in sredstva za njih olajšavo.

Ta huda nadloga kmetskega stanu ponavlja se rod za rodom, je črv, ki prav za prav dobi čvrsto deblo kmetskega stanu. To zlo je treba na vsak način odpraviti in zato se morajo kmetje tudi sami za energično odločiti. Zato je potrebna varčnost o pravem času, potreba je, da si kmet osigura o pravem času gotovino, s katero se bodo izplačali drugi otroci razun prejemalca posestva. Najvspešneje tako varčevanje pa je zavarovanje življenja. V tistem času, ko zavarovani kmet prevzame plico za n. pr. 1000 gl. in premijo plača, ima za svoje otroke že 1000 gl. pripravljenih. Pa če tudi takoj umrje, pride ta kapital njegovemu gospodarstvu v korist. To je velika prednost zavarovanja pred drugim varčevanjem, pred vlaganjem denarja v posojilnico ali hranilnico. Zavarovani kapital je takorekoč takoj zavarovančeva last. Ako se namreč 20letni mlad kmet-posestnik zavaruje dosmrtno z dosmrtnim plačevanjem na 1000 gl. plačuje pri nekaterih bankah le po 17 do 18 gl. na leto. Ako tudi takoj po prvi premiji umrje, se izplača njegovim naslednikom 1000 gl.

Koliko mladih gospodarjev bi bilo dandanes srečnih, da so njih očetje na to mislili. Druga prednost zavarovanja pred drugačnim načinom štedenja pa je, da je zavarovanec takorekoč prisiljen vplačevati, torej štediti. Temu se privadi tako, kakor plačevanju davkov in drugih jednakih bremen. Marsikateri krajcar, ki bi se sicer drugače potratil, gre za zavarovalnino. V vsakem gospodarstvu se dá nekaj prihraniti. Marsikateri-krat ima kak kmet nekaj denarja, katerega rabi neobhodno za nujne potrebe, pa je mali znesek in se mu toži ga v hranilnico nesti, se torej drugače zapravi. Zavarovan kmet, ki je prisiljen zavarovalnino vplačevati, pa take zneske v to porabi. Pravi se rado, da kmet zavarovalnino ne zmore. Če umno gospodari in pridno dela, doseže ss vojim delom že samim toliko dohodkov, da se preživi, poleg tega pa še par krajcarjev lahko na stran dene. Delo otrok, ki mu pomagajo, pa je tudi nekaj plačila vredno, in v zavarovalnini, ki jim pride pozneje v korist, se jim to plačilo nabira.

Veliki posestniki, ki gospodarijo s kapitalom, najdejo račun. Plačevati pa morajo dnino delavcem. Kmeti gospodari s kapitalom in delom.

Zasluzi si torej isto dnino sam. Dnina delavca-dninarja preživi, torej kmeta tudi temložje, ker ima deloma manj troškov kakor dninar, ima svoje stanovanje in po ceni hrano v svojih pridelkih. Dohodek od kapitala, s katerim dela, bil bi torej že prebitek, katerega lahko deloma za zavarovanje porabi. Kmet ima pa tudi otroke, ki mu doma delajo in za katere ima skrbeti. Ako je posestvo manjše, da ne rabi toliko delavnih močij, gredó pa drugam v dnino, ko je doma vse opravljeno, ali se lahko bavijo s kakšno domačo obrtjo itd. Za delo, katero otroci doma opravljajo dobivajo hrano, obleko in druge take potrebščine. Njih zaslužek, kar obsega neobhodne potrebščine naj torej kot deležniki gospodarstva porabijo, da se to bolje utrdi, da se kapital v njem množi. Oni naj torej tudi pripomorejo, da se zavarovalnina, ki bode itak enkrat njim v korist, plačuje. Tako naj delajo vsi člani jedne obitelji vkup vsi za jednega, jeden za vse. Zavarovan oče bode imel prijetno zavest, da je njegova starost osigurana, da je za vse otroke primerno skrbel, pa da se ne bode gospodarstvo porušilo po njegovi smrti, ali ko ga kateremu sinu prepusti.

Prijetno starost bode imel, ker otroci mu bodo hvaležni, da je zanje skrbel. Od prevelikih skrbi naenkrat napaden mlad gospodar je ogorčen in ne postopa tako, kakor je njegova otročja dolžnost. Ako se ne počuti pri prevzemanju posestva naenkrat v taki skrbi, tudi ne bode ogorčen, če bi pa bil že njegov značaj napačen, varoval se bode osorno ravnati z očetom, ki ima pričakovati po smrti še lepo dedščino. Zavarovanje bi tedaj vplivalo tudi moralno zeló na ljudstvo, gospodar pa koristi neposredno sebi in otrokom.

Kako pa se naj kmet zavaruje? Načinov zavarovanja je mnogo. Najceneje zavarovanje je z dosmrtnim plačevanjem, zavarovana glavica se mu izplača po smrti. Ta način bi bil zeló ugoden, ker je po ceni, posebno ugoden tedaj, ako zavarovanec slučajno kmalu umrje. Tedaj se je do tistega časa najmanj vplačalo. Napako pa ima, da je kmetu, ko je enkrat posestvo oddal, težko naprej plačevati, ako tega otroci ne prevzamejo.

Prav ugodno zavarovanje je pri vplačevanju zavarovalnine do gotove starosti, pri kateri se namerava kmet-gospodar spraviti k počitku. Pri tem načinu se pa lahko zavaruje tako, da se ob istem času, ko se neha vplačevati zavarovalnina, že tudi izplača zavarovana svota, ali da se izplača še le po smrti, a vplačevanje preneha z dogovorjenim letom. Prvi teh dveh načinov zavarovanja je zeló ugoden, ker dobi gospodar, ko prepusti kmetijo že gotov denar v roke in lahko s tem poljubno razpolaga. Seveda je ta način zavarovanja tudi precej dražji. Drugi način je ceneji, za kmeta pa ugoden. S časom ko neha gospodariti ter prepusti gospodarstvo sinu, tudi preneha vplačevanje. Denarja sicer ne dobi v svojem življenju v roke, to pa privržitarju ni toliko potreba, tu bode že sin z ozirom na prihodnjo dedščino lepo zanj skrbel.

Petindvajsetletni gospodar n. pr. se hoče zavarovati za 1000 glđ. Ako se mu zavarovana svota izplača še le po smrti in ako dosmrtno plačuje, plača na leto okolu 20 glđ. Ako pa n. pr. v istem letu po zavarovanju umre, plačal je samo 20 glđ., a njegovi dediči pa dobijo celih 1000 glđ. izplačanih. Kakih 20 glđ. na leto pa že zamore majhen gospodar vkup spraviti, ako ima le resno voljo in bodočnost pred očmi, da nekoliko šteti. Ako živi dalje ter dá poprej posestvo sinu, mora pač sin skrbeti za premijo. Kdor se zavaruje da vplačuje le do 65. leta svoje starosti, a svota da se mu še le po smrti izplača, plačuje, ako je star 25 let pri vstopu, navadno zopet le okolu 20 glđ. na leto. Če pa hoče že v svojem življenju dobiti izplačano svoto, n. pr. ko dopolni 55. leto, plačuje pa okolu 28 goldinarjev na leto. Koliko nepotrebnih troškov imajo marsikaterikrat kmetje! Nepotrebne pravde, prepogosti obiski gostiln, izdajanje denarja za nepotrebne stvari itd. se naj odpravi in zavarovalnina bode gotova. Ni ga kmeta, ki bi bil tako zeló na slabem, da si ne bi mogel še nekaj malega prihraniti. Ako si zavaruje govejo živino, kam bolj važno je še njegovo lastno življenje,

na katerem sloni blagor in obstoj njegove kmetije ter sreča otrok!

Ta način varčnosti, s katerim skrbi gospodar za trdni temelj svojemu gospodarstvu, za svojo in svojih otrok bodočnost, pa še ne zadostuje. V zavarovanem kapitalu nabira gospodar premoženje za bodočnost, a rabi pa tudi sredstva, katera ima za razne slučaje hitro na razpolaganje. Po dobrih letinah pridejo slabe, pride bolezen ali kaka druga nesreča, treba nabaviti kake nove potrebščine, treba skrbeti za melioracije itd., zarad česar je treba imeti nekak rezervni zaklad, s katerim lahko razpolaga. Kjer so imeli prej od vinogradov lepe dohodke, pa so prerazkošno živeli, ne meneč se za prihodnost, znajo sedaj, ko so jim vinogradi uničeni, tak zaklad prav ceniti, pa ga žalibog nimajo. Pameten gospodar seveda ne bode velikih svot zbiral ter jih pustil le v skrinji ležati. Denar naj dela, naj se obrestuje, nese ga torej v posojilnico ali hranilnico.

Ta zaklad naj bi skušal vedno na gotovi višini ohraniti. Neumno bi pa bilo veliko svoto imeti v hranilnici, ko se znabiti denar na lastnem posestvu n. pr. pri melioracijah, pri kupčiji itd. hitro in dobro obrestuje. Ko je gospodar vstregel vsem nujnim potrebščinam gospodarstva, sebe in svoje rodbine, ko je z zavarovalnino in z dopolnjenjem rezervnega zaklada bodočnost osigural, potem še le naj si privošči morda tudi manj nujne potrebščine, ki mu služijo v olepšanje življenja. Dokler pa tega ne doseže, naj pa na vse kriplje skrbi in dela, da pride na to stališče. Ako ima trdno voljo, zna pamet rabiti in ima dobre roke, se mu bo to tudi posrečilo. Dokazov za to imamo mnogo.

(Konec prihodnjic.)

Razne stvari.

(Od ruskega carja odlikovana Slovenca.) Gosp. Božidar Štifter, profesor v Kalugi na Ruskem, doma iz Solčave v Savinjski dolini, je odlikovan z redom sv. Ane II. vrste, s katerim odlikovanjem je v zvezi podeljenje ruskega plemstva. Tedaj štajarski Slovenec — ruski plemič. Istočasno je dobil Slovenec g. M. Hostnik, profesor v Rylskem na Ruskem, red sv. Stanislava II. vrste. G. Štifter ima že 4. g. Hostnik pa 3 ruske ređe. Res moža, ki delata Sloveniji čast!

(Iz Londona) se poroča po celem svetu, da je iznašel znani hrvaški tehnik Tesla električno sredstvo za uničenje tuberkuloznih (jetičnih) bacilov. O iznajdbi se izjavlja nek priznani zdravnik precej zanesljivo. Če se bo poskus res posrečil, zaslužil bi bistroumni Hrvat, da ga prosilavi ves svet, kajti tej neusmiljeni morilki človeštva niso prišli dosedaj vsi zdravniki v okom.

(Najdaljše pismo) je pisal mongolski kan Timur ondotnemu sultanu. Pismo je dolgo 70 metrov ter široko tri metre. Pisal mu ga je perzijski krasnopisec Mulon Kerik Muhamed ter dobil za to svoje delo — 100 deklic.

Koledar.

Petek (27.) Janez Zlatoust, cerkv. učenik. — Sobota (28.) Julijan, škof; Marjeta dev.; Karol V. — Nedelja (29.) 4. po razgl. Gosp. Septuagesima Francišek, S. — Ponedeljek (30.) Martina; Janez muč., škof. — Torek (31.) Peter Nol., sp.; Marcela, vdova. — Mesec svečan ali februar. — Sreda (1.) Ignacij, škof in mučenec. — Četrtek (2.) Svečnica. Darovanje Gosp.

Loterijske številke.

Gradec 21. svečana 1899: 50, 55, 26, 18, 77
Dunaj " " " 29, 50, 83, 5, 37

Sejmi.

Dne 31. januarja v Dobovi. Dne 1. februarja v Jurklostru. Dne 3. v Jarenini, Kostrivnici, Sv. Jurju ob Ščavnici, na Vidmu in Zelenem Travniku. Dne 4. pri Sv. Barbari v Halozah, (samo za blago). Dne 6. v Dobrni, Gornjem gradu in pri Sv. Petru pod Sv. gor.

Zahvala.

Najsrečnejšo zahvalo izrekamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so med boleznijo in ob smrti našega ljubljenelega soproga, oziroma očeta in brata, gospoda

Ernesta Širca

posestnika in trgovca v Grižah

izrekli tolažbo in sočutje hudo prizadeti rodbini. Posebno pa se še zahvaljujemo vis. čast. duhovščini in učitelstvu, sl. požarni brambi žalski, velencenjenim pevcem za ginljivo nagrobnico in darovateljem krasnih vencev, kakor vsem, ki so rajnega spremili k večnemu počitku.

V Grižah, dne 22. januarja 1899.

(27) 1

Rodbina Širca.

Občni zbor

Konzumnega društva z omejenim poročtvom v Šoštanju

se vrši v nedeljo, dne 5. svečana t. l. ob 3. uri popoldne v hotelu „Avstrija“.

Dnevni red:

1. Poročilo društvega delovanja.
2. Predložitev in odobrenje računov.
3. Razni predlogi.
4. Volitev.

Nadzorništvo konzumnega društva v Šoštanju.

Načelnik
Martin Hleb.

Kovačnica v Trbovljah

ob okrajni cesti zraven farne cerkve, dobro vpeljana, se da v najem. — Več pove Ana Arzenšek, posestnica v Trbovljah.

Dr. Ivan Dečko

odvetnik v Celju

naznanja, da preseli svojo pisarno s prvim svečanom t. l. v Jelenčevo hišo št. 19, Rotovške ulice (nasproti sedajne pisarne).

(33) 4-1

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, L. Gizeistrasse 1., v družbeni hiši.

Filijala za Ogrsko:

Budimpešta, Frana-Jozefa trg in 6. v družbeni hiši.

Aktiva družbe 31. dec. 1897 K. 159,947.578.—

Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. dec. 1897 " 28,823.375.—

Med letom 1897 je bilo od družbe izdanih 7468 polic v znesku 67,331.352.—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavi ohrazci dobe se brezplačno pri generalnemu zastopu v Ljubljani, pri Gvidonu Zeschko-tu v vili nasproti »Narodnemu domu«. (319) 12-4

Svoji k svojim!

IVAN REBEK

stavbeni in umetni ključar
v Celji

Poljske ulice št. 14, v lastni hiši.

Priporočam se prečastiti duhovščini in slav. občinstvu za napravo vsakovrstnih del, spadajočih v mojo stroko, n. pr. napeljave vodovodov in strelvodov, hišne telegrafe in telefone, štedilna ognjišča vsake velikosti in kakovosti. Izdelujem nagrobne, predaltarske, vrtno in druge železne ograje, kakor tudi vrata, navadna in umetna dela.

Priporočam svoje na stroj pletene mreže za ograjenje vrtov ali dvorišč, kakor tudi v varstvo velikih steklenih oken, n. pr. pri cerkvah itd. itd.

Načrti in proračuni brezplačno.

Vse po najnižjih cenah.

Svoji k svojim!

Ženitna ponudba.

Oženiti se želi 35letni posestnik, vrednost njegovega posestva je čez 5000 gld. V zakon si želi žensko, če tudi nekoliko starejšo, ki ima veselje do gospodarstva in vsaj do 1500 gld. gotovega denarja, oziroma premoženja.

Ponudbe naj se pošljejo upravnistvu tega lista.

Jeden pisar in jeden sluga

vešča kakega godala ali trobila, ter slovenskega in nemškega jezika, se iščeta. Vstop takoj. Plača primerna. Godba daje stranski zaslužek. Ponudbe je poslati do konca t. m. pod šifro „Notranjsko“ na upravnistvo (29).

10 gld. nagrade

dobi oni, ki prinese ročni kovčeg, ki se je zgubil dne 15. decembra 1898. l. na poti Bizeljsko-Brežice odnosno Brežice-Videm, v narodno gostilno v Brežicah na Štajerskem, oziroma županstvu v Krškem na Kranjskem. Če ga pa našlec noče vrniti, dobi oni, ki našleca ovadi in se kovčeg najde, — 5 gld. nagrade.

Kovčeg je 30—35 cm dolg, do 2 cm širok, (zgoraj in spodaj enakomerno širok) in 20—25 cm visok, črno polakiran, se od zgoraj s ključem zapre in ima že popravljen črn roč. Na eni platnici so znaki od odpadle tablice. Od znotraj je prevlečen z rujavkastim platnom.

V najem bi rad vzel (28) 2—1

hišo za trgovino

Ponudbe blagovole se poslati upravnistvu tega lista.

Vabilo
na

24. redni občni zbor

Gornje-Savinjske posojilnice
v Mozirju

dne 30. januarja t. l. ob 9. uri dopoldan.

DNEVNI RED:

1. Prečitanje in odobrenje zapisnika 23. občnega zbora od 16. februarja 1898. l.
2. Poročilo načelnikstva.
3. Poročilo nadzornikstva in njega nasveti.
4. Volitev načelnikstva in nadzornikstva
5. Posameznosti.

Za Gornje-Savinjsko posojilnico v Mozirju:

M. Lipold. Anton Elender.

Najboljše strune

za gosli, kitaro, tamburico ali citre so
za dobiti v trgovini

g. Drag. Hribar-ja Celji
Rotovška ulica št. 2.

Dve veliki posestvi

v Št. Pavlu v Savinjski dolini, eno z usnjarijo, mesarijo in krčmo, drugo s pekarijo, krčmo in kovačijo, pri katerih je tudi več travnikov, njiv in gozdov, sta iz proste roke prodati.

Kupnina se lahko vknjiži in ni za izplačati. Več pove lastnica **Marija Vezjak, Št. Pavl v Savinjski dolini.** (16) 3—3

Najnovejše stroje za

pridelovanje živinske krme, kakor:

stroje za reza-

nje zmesi, rez-nice za repo in krompir, mline za drobljenje in mečkanje, za parjenje živinske piče, prenesljive štedilne kotlene peči z emajliranim ali z neemajliranim vložnim kotlom, za seno in slamo, na ročno gonjo, stojče in vozeče, trijere-stroje izbiralnice, izdeluje in razpošilja z jamstvom izvanrednega dela, pri najizvrstnejšem in najbolj pripoznanem izdelovanju

stojče ali vozeče, za kuhanje in parjenje živinske krme, krompirja, za mnoge kmetijske potrebe i. t. d., dalje stroje za turšico luščiti (robkalnice), čistilne mline za žito, stiskalnice

Ph. Mayfahrt & Comp

c. kr. izrečno priv. tovarna za kmetijske stroje, hivalnica za železo in parna kovačija
Dunaj, II. Taborstrasse 78.

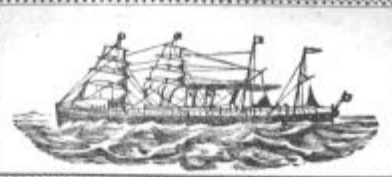
Odlikovana z nad 400timi zlatimi in srebrnimi svetinjami.

Ilustrovani katalogi z mnogimi priznanimi pismi brezplačno —
iščejo se zastopniki in preprodajalci.

60.000
cepljenih trt
vsake vrste proda po nizki ceni
Jože Janežič
na Bizeljskem
pri Brežicah. (15) 8—3
60.000

KAROL GREGORIČ
posestnik vinogradov in vinotržec
Celje o Graška cesta št. 22 o Celje
v nekdanjem Konviktnem poslopju
uljudno naznanjam, da sem zopet pričel **trgovino z vinom**, ter priporočam čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo vsakovrstnih pristnih vin od 18 do 30 kr. liter.
Z velespoštovanjem
Karol Gregorič.

Vožne karte in tovarni listi v
AMERIKO.
Kralj. belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.
Koncesijovana od vis. c. kr. avstrijske vlade.
Pojasnila daje Red Star Linie. Dunaj IV.
Wienergürtel. 20 ali pa
Julij Popper, Bahnstr. 8, Innsbruck.

Zahvale.

Spoštovani gospod!
Zahvaljujem Vas, ker ste mi poslali tako izvrstno zdravilo proti kašlju in prsoboli. Porabil sem jedno steklenico trpotčevega soka, pa sta mi kašelj in prsobol skoro prenehala. Pošljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega trpotčevega soka ter zraven tudi 2 zavoja čaja proti kašlju. Z velespoštovanjem

Vaš hvaležni

Jakob Suppan.

V Divači, dne 19. vinotoka 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), kateri deluje tako izvrstno zoper kašelj, prsobol, hrip, težkemu dihanju pa tudi za stare bolečine, dobiva se vedno svež v lekarni k Zrinjskomu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naj vsakdo pazi na varstveno znamko, ker le oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena steklenici trpotčevega soka z natančnim navodilom o uporabi je 75 krajcarjev. Zraven trpotčevega soka je tudi dobro rabiti gorski čaj proti kašlju.

Cena jednemu zavojju gorskega čaja proti kašlju z natančnim navodilom je 35 kr.

Prvo kakor drugo se pošilja vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Centjeni gospod lekarnar!

Pred kratkem časom sem si naročil od Vas jedno steklenico krepilnih švedskih kapljic, one so meni in mojim znancem tako dobro pomagale, da se Vam moram za to dobro zdravilo najtopleje zahvaliti. Blagovolite mi za moje znanice še poslati tri steklenice po 80 kr. po poštne povzetju.

S spoštovanjem

Vid Zanič

Modruš, dne 26. maja 1898.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporočam častiti duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Proti velikonočnim praznikom kupim vsako množino pitanih kapunov. Gospodinje, glejte torej, da bode te začele pravočasno pitati, lepši ko bodo, dražji jih bodem plačal. — Nadalje kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsake vrste sadje, tudi divji kostanj vsake množine, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzajem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim tudi **suhe gobe**, orehe, suhe in sveže hruške, zelod itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

(293) 52—15 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Hiša z gostilno

in vsemi pravicami gostilniške obrti, na okrajni cesti blizu Celja

proda se ali dá tudi v najem

po dobri ceni in pod ugodnimi pogoji vsak čas.

Vpraša se naj pri gosp. dr. Lud. Filipiču odvetniku v Celju. (21) 3—2

Dr. Iv. Glaser

odvetnik v Mariboru.

Uljudno naznanja p. n. občinstvu, da je otvoril svojo odvetniško pisarno v Mariboru, Tegetthof-ova ulica št. 22 v pritličju na levo. (19) 3—2

Prave krepilne švedske kapljice delujejo izvrstno proti vsem želodčevim boleznim, pospešujejo prebavljenje, čistijo kri, krepčajo želodec. Po teh kapljicah se izgubé vse bolezni v želodcu in črevah ter se dobi dober tek. Paziti je treba na varstveno znamko, ker le one krepilne švedske kapljice so iz moje lekarne, ki imajo na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena jedni steklenici krepilnih švedskih kapljic z natančnim navodilom je 80 kr. Pošilja se vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naročila, ki znašajo 5 gld. in več pošiljajo se poštne prosto.

Vrlo spoštovani gospod!

Moja žena je ležala tri mesece vsled trganja po udih in kostoboli. Ko pa je začela rabiti Vaše „mazilo proti kostoboli“ ustala je že po treh dneh, a danes pa, hvala Bogu, hodi. Zahvaljujoč se Vam na tem izvanrednem mazilu ostajam pokoren sluga

Bartol Lisički.

V Strmeu pri Stubici, dne 22. travna 1898.

Mazilo proti kostoboli (Fluid) je vrlo dobro zdravilo proti trganju v kosteh, revmatizmu, bolečinam v križu, proti prehlajenju, pri prepihu itd. Mazilo krepki izmučene žile, ter pomaga starim, ki trpijo na slabosti v nogah.

Vsaka steklenica mora biti prevedena z varstveno znamko, t. j. s sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega, ker samo ono mazilo je iz moje lekarne, koje nosi to varstveno znamko na steklenici. Cena jedni steklenici mazila proti kostoboli z natančnim navodilom je 75 kr. Razpošilja se vsak dan po poštne povzetju.

Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.